

РЕШЕНИЕ

№ 2575

гр. София, 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 03.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1115** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс. Образувано е по жалба на “ОМИ-2004“ ЕООД,[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица],ет.1, ап.3, представлявано от Х. Б. - управител, чрез адв. А. – САК, със заявен по делото съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ел.адрес: [електронна поща](#)], срещу Решение рег. № РЗМ-5800-22/32-3636 на директора на ТД Митница – С., с което по подадена от дружеството митническа декларация MRN19BG005807016145R7/ 23.05.2019г. е определено за доплащане вносно митническо задължение в общ размер 15 072,включващо публични задължения за антидъмпингово мито, мито и ДДС,ведно с дължимата лихва до погасяване на задължението.

Твърди се,че решението е постановено в нарушение на чл.59 ал.2 т.4 от АПК, тъй като в административният акт не е отразено лично установяване на релевантните факти от страна на решаващият орган, липсват негови решаващи констатации и мотиви за издаване на акта, като същият преповтаря констатациите на изготвен в административното производство доклад на служители от Агенция „Митници“.

На следващо място се твърди, че от съдържанието на акта не може да ес установи кой е реално платената окончателно цена от дружеството, като посочените суми от 9 062щ.д., 15683,33лв и 14 600лв., с оглед установеното в акта двойно плащане не става ясна стойността на окончателно платената от дружеството цена. Неяснотата по въпроса за митническата стойност на стоките препятства възможността дружеството

да разбере и размера на вносните митнически задължения.

На трето място се твърди, че по фактурата във връзка с подадената декларация не е налице двойно плащане, тъй като от една страна с акта е посочено, че в счетоводството на вносителя е отразено плащане на сумата от 9 062 щ.д. по митническа декларация MRN19BG005807016145R7/ 23.05.2019г., а в следващият абзац е посочено, че през 2020г. е отчетено плащане на сумата от 14 600лв. с основание МД 01613R7/ 22.05.2019г., поради което и при констатирани различни основания за плащане, касаещи различни МД неоснователно се явява определянето на нова, по-висока стойност.

Твърди се и допуснато съществено процесуално нарушение изразяващо се в необсъждане и излагане на мотиви, защо АО не е кредитирал твърденията и представените доказателства от дружеството относно факта, че не е налице двойно плащане, а допуснатата техническа грешка от счетоводството изразяваща се в повторно плащане, което доставчикът също потвърждава, дори е отразил и приел повторно платената сума като капаро за последващи доставки към вносителя – за което е налице и кореспонденция между съконтрагентите.

Контекстуално в жалбата е направено и задължение за погасено по давност задължение, на основание чл. 104 пар.2 от Регламент 952/13, тъй като задължението е възникнало на 23.05.2019г., а уведомлението до дружеството е изпратено след изтичане на тригодишния срок – 01.08.2022г. с писмо изх.№ 12-254569, поради което за митническите органи е погасено правото да уведомяват дружеството за възникнало задължение, както и да претендират заплащането му. Посочва, че действително с акта дружеството не е задължено да заплати определените допълнителни вземания, а само да бъде уведомено, но също така в акта е посочено, че той подлежи на предварително изпълнение, което само по себе си представлява отменително основание.

В заключение процесното решение се оспорва и като материално незаконосъобразно, постановено в нарушение на чл.70 от Регламент 952/13, тъй като дружеството е представило достатъчно доказателства относно факта, че заплатената през 2020г. сума от 14600лв. е платена погрешка в резултат на което е налице двойно плащане на сумата от 9 062щ.д.,платена вече през 2019г. Посочено е ,че с оглед трайните търговски отношения между доставчик и вносител, доставчикът ще задържи повторно платената сума като депозит за бъдещи поръчки, но с оглед епидемичната обстановка в Китай, свързана с Ковид.19, депозита все още не е усвоен, доставки не са правени. За посоченото обстоятелство се позовава и на писмо от доставчика от 04.12.2020г., което съдържа подпис и печат на дружеството, подробни индивидуализиращи го данни и в този смисъл същото неправилно не е кредитирано от митническите органи.

С оглед изложеното се иска отмяната на оспореният акт и присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна - директора на ТД Митница – С. не представя писмен отговор по така подадената жалба, като в проведено по делото заседание оспорва основателността и и моли оспорването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, намира, че жалбата отговаря на изискванията за форма, съдържание и приложения, подадена е от активно легитимирано лице, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки, поради което,

като редовна и допустима следва да се разгледа по същество:

С оглед фактите по спора и твърденията на страните, съдът съобрази :

На основание чл.48 от Регламент № 952/2013 във връзка с чл.84 от ЗМ е извършен последващ контрол на подадени от жалбоподателя митнически декларации за режим „Едновременно допускане на стоки за свободно обръщение и освобождаване за потребление“ за периода 01.04.2019г. 01.04.2022г.

Резултатите от извършената проверка са обективирани с Доклад № BG009999/1/3/08.07.2022 НА ОТДЕЛ „Митническо законодателство“, Ц.,Агенция Митници.

С оспореният акт е прието, че при проверката е установено нарушение на чл.70 от Регламент № 952/13 на ЕСП и Съвета по митническа декларация MRN19BG005807016145R7/ 23.05.2019г. с дата на вдигане на стоките 03.06. 2019г., с която под посоченият режим на внос от Китай са поставени 12911.72 велосипеди, и части велосипеди – със съответния тарифен код, на стойност 9062 щ.д., съгласно представена фактура YG2019XJ045/26032019.

Установено е, че посочената фактура е отразена в счетоводството на дружеството като дебит на сметка 3041 „Стоки“ и кредит на сметка 401“Доставчици“, като съгласно хронологичен регистър, сметка 5041 – разплащателна сметка в долари, кредитира сметка 401 „Доставчици“ на 12.07.2019г. със сумата от 15 683,33лв. за заплащане на фактура YG2019XJ045/26032019, а изплащането на сумата е извършено на 15.07.2019г.

При проверка на счетоводните записи на дружеството за 2020г. е установено, че в кредита на хронологична сметка 503 Разплащателна сметка в лева е установен запис от 22.12.2020г. в размер на 14600лв. с описание МД 01613R7/ 22.05.2019г. Ш. ЮД ,който дебютира сметка 401“Доставчици“, като за разплащането е представено банково извлечение от 23.12.2020г.

Представеното от жалбоподателя писмо от китайския доставчик на вносителя, с което последният е уведомен, че втората сума ще бъде задържана като депозит за следващи поръчки, органа не е кредитирал, като е приел, че по съществуто си това писмо потвърждава констатациите за двойно плащане на сумата по посочената фактура.

На тази база е изведен извода, че сумата по фактура YG2019XJ045/26032019 е изплатена два пъти – през 2019 през валутната сметка и през 2020г. през левовата сметка. Органа е приел, че е налице една обща платена сума равна на сбора от двете плащания, която следва да се определи и като действителната продажна цена, въз основа на което е определена и нова митническа стойност по декларация MRN19BG005807016145R7/ 23.05.2019г.,нова данъчна основа на стоките по декларацията и размер на публичните задължения.

В т.5 от диспозитива на оспорваното решение, Директора на ТД Митница С. е посочил, че не се вземат под отчет определените задължения за главница и лихви, а само следва да се съобщи на длъжника за издаденото решение. Посочено е, че на основание чл. 29 вр. чл.22 пар.4 от М. и чл.19б ал.2 от ЗМ решението подлежи на предварително изпълнение.

По съществуващото на спора, с оглед предмета на съдебна проверка, данните по преписката, приложимият материален закон и твърденията на страните, съдът съобрази:

Оспорваният акт е постановен от компетентен орган, съгласно чл.19 от ЗМ, при спазване на административно-производствените правила съобразно реда по чл.84-84м от същия закон /в т.ч. налице е редовно възложена проверка, осъществена от компетентните по място и длъжност лица, със своевременно уведомяване на жалбоподателя за започване на проверка и предоставена възможност за участие в производството, надлежно изготвен доклад от проверката, връчен на лицето с право на възражение/.

Относно възражението на жалбоподателя за допуснато нарушение във формата на акта изразяващо се в липсата на мотиви, то с оглед установеното и изложено от съда в предходната, описателна част на акта, следва да се приеме, че такова не е налице. От съдържанието на оспорваното решение се установява, че констатираното двойно плащане е по фактура YG2019XJ045/26032019, като в диспозитива на акта изрично е посочено, че новата митническа стойност следва да се определи по декларация MRN19BG005807016145R7/ 23.05.2019г. В този смисъл и доколкото в акта действително са налице определени неточности, то същите не са от категорията създаваща неяснота относно основанието, размера, установителната дейност и разпоредителната воля на органа, така, че да се приеме допуснато нарушение във формата. Следва да се добави още:

Несъмнено е, че решаващият орган е възприел мотивите обективирани в изготвеният в рамките на проверката доклад. Закона не поставя ограничение пред подобен подход доколкото в производството по чл.84 и сл. от ЗМ директора на ТД на съответната Митница има качеството на решаващ орган, т.е. той може да възприеме или да не възприеме обективирани в доклада данни и подкрепящите ги доказателства, както и да упражни преценка налице ли е необходимост от допълнително изясняване на относими към производството въпроси. Ето защо, АО не следва сам да извършва установителна дейност, а да проконтролира законосъобразността на извършената от специализираната администрация проверка и да прецени обосноваването на формираните в нея изводи, като на база събраните доказателствата може да изведе и допълнителни заключения. В тази връзка не е налице ограничение пред възможността директора на съответната ТД Митница да се позове на изготвеният доклад, както и към събраните в производството данни. С оглед приложеното правно основание, съдът намира акта за мотивиран и от фактическа страна.

Не е налице и нарушение изразяващо се в необсъждане на представените от жалбоподателя доказателства досежно твърдението му за липса на двойно плащане по

една и съща фактура. Възражението му е изрично обсъдено в акта, като предмет на материална законосъобразност на акта е въпросът дали същите не са кредитирани основателно и дали така описаните факти, не налагат различна правна квалификация.

Относно материалната законосъобразност на акта и направеното контекстуално възражение за изтичане на три-годишния давностен срок по чл.103 от Регламента, съдът съобрази:

Съгласно нормата на Чл.104 „Вземане под отчет“ пар. 1 от Регламент 952/2013 на ЕП и Съвета, митническите органи, посочени в член 101, в съответствие с националното законодателство вписват в счетоводните си документи размера на дължимите вносни или износни мита, определен в съответствие със същия член, което представлява вземане под отчет.

Текста на чл.103 пар.1 от същият регламент предвижда, че Длъжникът не се уведомява за митническо задължение след изтичането на три години от датата, на която е възникнало митническото задължение.

П.3 на същата норма регламентира основанията за спиране на сроковете по пар. 1 и 2, се спират, когато: в съответствие с член 44 е подадена жалба; такова спиране се прилага считано от датата на подаване на жалбата и продължава за времето на производството по обжалването; или в съответствие с член 22, параграф 6 митническите органи съобщават на длъжника мотивите, въз основа на които възнамеряват да го уведомят за митническото задължение; такова спиране се прилага считано от датата на съобщението до края на срока, в който на длъжника е предоставена възможност да изрази становището си./б. „а“ и б.“б“/.

От практиката на почитаемият Съд на ЕС по приложение на цитираните норми следва, че определянето на начина, по който длъжникът следва да бъде уведомен за размера на сборовете, за да се прекъсне давностния срок, е процесуален способ (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2019 г., CEVA Freight Holland, C-249/18, EU:C:2019:587, т. 46).

Съдът е установил, че член 221, параграф 3 от Митническият кодекс на Общността, доколкото предвижда, че при изтичането на определения в тази разпоредба тригодишен срок се погасява митническо задължение, установява материалноправна норма (вж. в този смисъл решение от 23 февруари 2006 г., Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, т. 41). Тази констатация обаче може да се приложи и за член 103, параграф 1 от Митническият кодекс на Съюза, доколкото текстът и обхватът на последната разпоредба по същество са идентични с първата разпоредба. Също така член 103, параграф 3, буква б) от посочения кодекс, който предвижда удължаване на давностния срок за митническото задължение в случай на съобщаване на мотивите по член 22, параграф 6 от същия кодекс, също трябва да се разглежда като материалноправна норма.

Освен това, що се отнася до взаимовръзката между член 22, параграф 6 във връзка с член 29 и член 103, параграф 3 от Митническият кодекс на Съюза, следва да се добави, че тези процесуалноправни и материалноправни норми образуват едно

неразделно цяло, чиито отделни разпоредби не могат да се разглеждат поотделно от гледна точка на действието им във времето. Всъщност е важно да се достигне до съгласувано и единно прилагане на законодателството на Съюза в митническата област (вж. по аналогия решение от 26 март 2015 г., Комисия/Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, т. 36 и цитираната съдебна практика).

Съгласно текста на чл.77 пар.2 от Регламента, Митническо задължение възниква в момента на приемане на митническата декларация.

В този смисъл и на база изложеното, съдът установява, че посоченото решение е постановено след изтичане на регламентираният 3г. срок. По делото безспорно се установява, че митническата декларация е подадена и приета на 23.05.2019г., като към 03.06.2019г. стоките, предмет на тази декларация вече са били вдигнати. Процесното уведомление до жалбоподателя е изпратено на 01.08.2022г., което е извън предвиденият тригодишен срок. В този смисъл правилно директора на ТД Митница С. е посочил в решението, че установените главници и лихви не следва да се вземат под отчет. По смисъла на цитираната по-горе норма на чл.104 пар. 1 от Регламент 952/2013 на ЕП и Съвета, това означава, че митническите органи, не могат и не следва да вписват в счетоводните си документи размера на дължимите вносни или износни мита.

Невъзможността задължението да бъде взето под отчет, респ. длъжникът да бъде уведомен за него налага наличието на специфична хипотеза в която така съставеният акт има само установителен, но не и принудително изпълняем ефект. Установителният ефект на акта обуславя и потенциалната изпълняемост на решението, поради което и възражението на ответника за недопустимост на жалбата следва да се отхвърли като неоснователно. Кога и при какви условия може да настъпи тази изпълняемост са въпроси неотнормирани към предмета на настоящето производство. Достатъчно е в тази връзка да се посочи единствено, че макар да не подлежи на принудително, задължението подлежи на доброволно изпълнение. В този смисъл същото носи белега изпълняемост, което обуславя и активната легитимация на жалбоподателя.

Ето защо и относно посоченото предварително изпълнение на акта, следва да се отбележи, че то следва изрично, по силата на закона и в частност нормата на 19б ал.2 от ЗМ. Щом самото решение обаче няма подлежаща на изпълнение част, какъвто е и настоящият казус, то и предварителното му изпълнение е лишено от такава.

Успоредно с това обаче, настоящият състав счита, че при постановяване на акта е допуснато нарушение на чл.70 пар.2 от Регламента.

Противно на приетото от административният орган, данните по делото и изявленията на страните сочат ясно, че така извършеното плащане не е двойно, т.е. създаващо предпоставки да се определи една обща сума от двете плащания, а представлява повторно, недължимо плащане. Или както жалбоподателя твърди - погрешка.

В този смисъл следва ясно да се посочи, че по делото е изискана служебно и представена от жалбоподателя кореспонденция/л.76-81 от делото/ между „ОМИ 2004“ ЕООД и неговият съконтрагент - китайското дружество SHANGHAI YUGUANG INTERNATION TREIDING CO във връзка с изплащане на фактура YG2019XJ045/26032019 от която следва, че заплатената на 22.12.2020г. сума е платена погрешка. Представените документи са на английски език, което не представлява пречка по смисъла на чл.14 ал.1 от АПК, доколкото съдът може да преведе и установи съдържанието на кореспонденцията, което обезсмисля необходимостта от превод в хипотезата на чл.14 ал.3 от АПК. А и въпросното съдържание на кореспонденцията не е спорно между страните. Следва ясно да се посочи, че при първоначалния паричен превод изрично е посочен същият номер на фактура/л.52 от делото/ от 26,март 2019г., както и при последващия съдържащи идентичен номер, данни за продавач, изпращач, контейнер на превоза и прочее идентификационни данни.

Съгласно текста на чл.70 пар.2 от Регламента, действително платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или която купувачът е платил или трябва да плати на трета страна в полза на продавача за внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки.

За да се приложи посочената норма е необходимо да е налице една обща, подлежаща сума, която действително може да бъде платена на части и разпоредбата позволява отделните части да се сумират за да бъде определена общата стойност на продажбата.

Видно от данните по делото, такава не е налице. В тази връзка тълкуването на чл.70 пар.2 от Регламент в смисъл, че разпоредбата допуска и платените погрешка суми да се включат в общата стойност, представлява превратно тълкуване и би довело до нарушение на регламента. При липса на други основания защо не следва да се приложи метода на договорната стойност, посочен в чл.70 пар.1 от Регламента следва да се приеме, че акта е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

В заключение следва да се посочи, че административното производство е образувано във връзка с писмо рег. № 32-105615/31.03.2022г. на Европейската служба за борба с измамите/OLAF/ относно подозирано деклариране на занижена стойност при внос на велосипеди от К.,изпратено на база събрани и анализирани данни от ДЧ. С посоченото писмо, Службата предлага да се извърши документен контрол и проверка в счетоводствата на дружествата,като се препоръчва изследване на плащания, наличие на фактури,различни от декларираните пред митническите органи и възможни фактури, които не са

представени в хода на декларативния процес.

В настоящият казус националният орган е изследвал единствено плащането по процесната фактура, без да са налице данни или анализ относно наличието на фактури, различни от декларираните и възможни, непредставени пред митническите органи фактури, респ. плащания във връзка с други фактури или скрити търговски взаимоотношения. Концентрирайки спора единствено в наличието на т.нар. двойно плащане по една и съща фактура, за която обаче жалбоподателя представя достоверно обяснение, подплътено с потвърждаващи го данни от комуникацията между него и доставчика, административния орган не обосновава извод за наличие на основание за промяна метода на изчисление на митническата стойност. В този смисъл и за пълнота следва да се посочи, че липсата на други, укрити фактури, както и различни плащания по такива фактури не позволяват процесната митническа стойност да бъде законосъобразно променена.

С оглед изхода от спора и предвид своевременно отправената претенция за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя, съдът съборази и възражението за прекомерност на предявените разноски, поради което счита, че дължимото възнаграждение да процесуално представителство, защита и съдействие следва да се определи в съответствие с чл.143 ал.1 АПК вр. чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004 на стойност – 1000/хиляда/ лева, към които да се прибави и сумата от 50/петдесет/ лева платена държавна такса за образуване на производството или общо 1050/хиляда и петдесет лева/.

Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 74 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение рег. № РЗМ-5800-22/32-3636 на директора на ТД Митница – С.

ОСЪЖДА Агенция "Митници" да заплати на "ОМИ-2004" ЕООД,[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица],ет.1, ап.3 сумата от 1050/хиляда и петдесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия:

